

NICO

DOBLE VICTÒRIA!

Estrella Polar

DOBLE VICTÒRIA!

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció Els Piranyes del Futbol

Títol original: *¡Doble victoria!*
© 2014, Adela Pérez Lladó

© de les il·lustracions de coberta i interior: 2014, Votric.
© de la traducció: 2014, Adela Pérez Lladó
© d'aquesta edició: 2014, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona.

Adaptació de la coberta: Tamara Sánchez
Primera edició: novembre del 2014

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Impressió: Cochiman Grafic, S. L.
Dipòsit legal: B. 21.508-2014
ISBN: 978-84-9057-591-8

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ÍNDEx

1. Cap fred i peus calents	7
2. Un Piranya amb corbata	14
3. Una copa en joc!	22
4. Un pernil molt car	28
5. Aquí ningú us trobava a faltar	33
6. Quin tros de fatxenda	45
7. Un gerro d'aigua freda i un diluvi torrencial	52
8. El Toni i les seves idees	60
9. Cerimònia sota la tempesta.	74
10. Qui no es consola és perquè no vol	80
11. La millor medecina és el futbol	85
12. El secret del senyor Lafuente	94
13. Acció!	103
14. El porc i el punyal	109
15. Decisions importants.	114
16. L'Eva ataca.	119

17. Un mal dia el té qualsevol	128
18. Secret absolut	134
19. I ara ja ho sap tothom	138
20. Una mascota diferent	142
21. El ratolí i el gat	149
22. Trobada amb el Guapo	159
23. Les promeses s'han de complir	166
24. Amb la cua entre cames	173
25. Futbol amb majúscules	177
26. Doble o Res	190

1

CAP FRED I PEUS CALENTS

—Nom i posició?

Vaig empassar-me la saliva. Més ben dit, vaig intentar empassar-me la saliva. Però tenia la gola tan seca com si m'hagués cruspit un bol gegant de cacauets amb clofolla.

De fet havia menjat dues hores abans, però seguint al peu de la lletra la llei d'or dels esportistes: fruita, un entrepà i un got de llet. Volia fer les coses ben fetes.

Tenia permís per faltar a l'escola, i això només passa si estàs molt malalt o si tens un pla realment especial. Per sort, es tractava de la segona opció.

Tot havia d'anar com una seda, però fins i tot els tios més durs es posen nerviosos. I això inclou el Nico l'Indomable, el 8 dels Piranyes (és a dir, jo).

Se suposava que sabia mantenir el cap fred, i havia hagut de suportar uns quants discurssets del Pipo Polo, el meu entrenador (i nòvio de la meva mare, per si algú no ho sap). Lliçons sobre la fortalesa mental, les virtuts de la concentració i tota la pesca. Però ningú no havia dit res de cacauets amb clofolla i goles rasposes. No és gens fàcil jugar a futbol si no pots ni tan sols empassar-te la saliva.

–Nom i posició? –van tornar a preguntar-me.

Era una sensació molt estranya estar envoltat de persones grans, totes serioses, que em miraven als ulls i em tractaven com si fos algú important. En honor a la veritat haig de dir que sí, que em sentia important. Però, per mil penals no xiu-lats, tot aniria millor si la meva gola funcionés amb normalitat.

–Nom i posició? –va repetir aquell home. Estava perdent la paciència, i jo l’entenia perfectament. No era un bon moment per tenir un atac agut de mutisme.

Per sort, una bola imaginària de cacauets amb clofolla va rodolar per l’interior del meu coll i vaig tornar a respirar com de costum.

–Nico l’Indomable –vaig dir amb aplom–. Davanter.

Tots van assentir, mentre teclejaven als seus ordinadors o gargotejaven als seus papers, i jo vaig passar a la sala següent. De cua d’ull, un somriure de dents blanquíssimes em va cridar l’atenció. Em vaig girar abans de travessar la porta i vaig veure que el propietari de la dentadura duia, en una orella, una arracada grossa com una bitlla.

El pare del Babila! Així doncs, ell era el caçatalents.

Vaig expulsar la idea del meu cervell: ara no podia pensar en res. Havia de mantenir el cap fred.

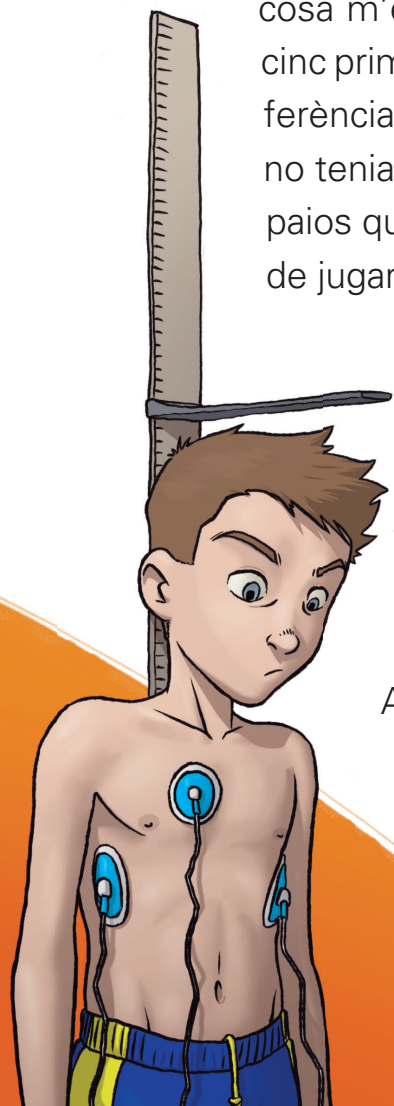
Després que em pesessin i em mesuressin i fins i tot s’interessessin pel meu cor (em van enganxar al pit una pila de cables i sensors), va arribar EL GRAN MOMENT.

Per fi, després d'anys somiant que em convertiria en jugador professional, faria un pas de gegant en la direcció adequada. Estava a punt de fer la prova per entrar en un equip de veritat.

Els que em coneixeu ja sabeu que sóc un tio dur, però també sóc tossut: quan vull alguna cosa m'esforço més que un principiant els cinc primers minuts amb el seu equip. La diferència és que jo, en aquell instant crucial, no tenia equip. Estava sol, envoltat d'altres païos que no coneixia i amb els quals havia de jugar el partit de la meva vida.

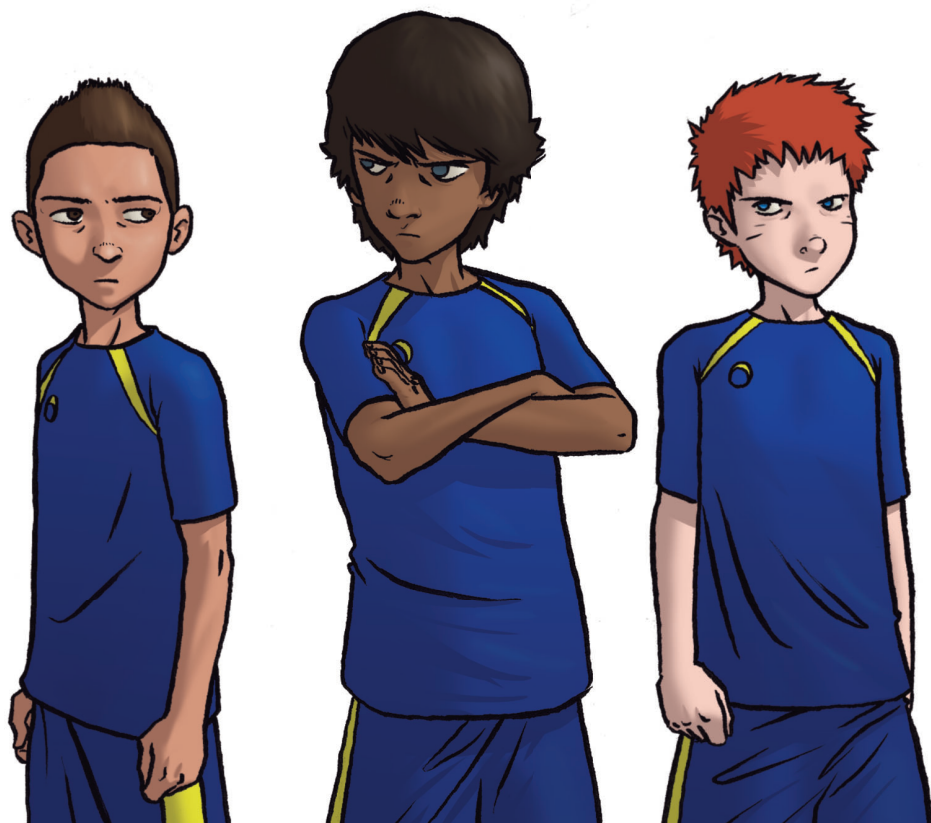
—Nois, al camp —van ordenar-nos.

No m'imaginava que hi hagués tants aspirants. Vaig suposar que l'equip tenia més d'un caçatalents. Era un procés de selecció important, sens dubte. Afortunadament, en aquella sessió no hi eren ni el Llop ni el Bitxo. No hauria estat gaire agradable jugar amb (o contra) algun dels Malèfics. També

era un alleujament que el Lucas no hi fos. Veure'l m'hauria recordat una cosa: que només podia guanyar un. I ara no podia pensar-hi. M'havia de mantenir concentrat.

Els altres nois tenien les cares més llargues que un àrbitre a la final del Mundial. Semblava que les seves mirades calibressin amb infraroigs les possibilitats de cadascun dels rivals. La competició impregnava l'aire, i us asseguro que no era el millor ambient per jugar. Però jo vaig saltar al camp i ho vaig donar tot, oh i tant que ho vaig donar.

Quan vaig arribar a l'entrenament (tard), no hi havia dubte de quin era el tema del dia a la Peixera. Els comentaris se sentien a uns quants metres de distància.

—I què vol dir això d'un equip de veritat? Com si nosaltres no fóssim un equip de veritat!

—Què tenen ells que no tinguem els Piranyes, eh? Algú m'ho pot dir? Porteries, botes de tacs, un míster i una pilota. Res més!

Em vaig afegir al partit. Estava fet pols, però no pensava demostrar-ho. A més, entenia que els meus companys estiguessin preocupats. I cadascú es desfà de les preocupacions com pot... L'Ivo

estava de mal humor, però jo no cauria a la trampa. No pensava obrir la boca, i a més tampoc no sabia què dir.

Em van fer un parell d'entrades més dures que de costum, i al Lucas li va passar el mateix. Estaven enfadats? Gelosos? No, segur que no. Era més aviat una altra cosa: por, impotència. Por per si algun dels dos deixava l'equip. Impotència perquè, si havia de passar, no podrien evitar-ho.

Així que vaig fer el que havia de fer: mantenir el cap fred i els peus calents. Em vaig concentrar en el joc, vaig marcar dos gols seguits, vaig fer bones passades i m'ho vaig passar bé amb la bimba. Però res de tot allò em va deixar bon gust de boca. Encara que no ho volgués reconèixer, jo també estava preocupat. I era evident que el Lucas, que no havia parlat en tota l'estona, també.

